

LBRIS

We know
books

0
FURTUNĂ
DE CEAI

HAFAH FAIZAL

Traducere din engleză de
Alina Marc Ciulacu

STORIA
BOOKS

 COLECTIA
YOUNG
ADULT

1. ARTHIE

Noaptea, străzilor din White Roaring le creșteau colți – luna își scotea ghearele, în vitrinele magazinelor lumina se făcea mai slabă, iar cei însetați de sânge hălăduiau mânați de îndrăzneală. Arthie Casimir nu putea fi scoasă însă dintr-ale ei. De frig, de întuneric, de vampiri.

Afacerile nu stăteau nicicând pe loc.

Era trecut de mult de miezul nopții și în turnătorii se așternuse liniștea. Scânteile care luminau de obicei serile mocneau acum în tăciunii lăsați să se răcească, iar pe jos zăceau șorțuri murdare azvârlite de către muncitorii care porniseră cu mers greoi spre colibele lor. În așteptarea zorilor, cafenelele, măcelăriile și casele de pariuri căzuseră în toropeală, viața capitalei fiind întreținută de păcat și de o ceainărie cui-bărită la răspântia dintre cartierele sărace și cele bogate.

Spindrift, așa se chema.

Mândria și bucuria lui Arthie, cu podeaua ei lucioasă de lemn și aroma de ceai proaspăt care umplea încăperea când se turna într-un pocal sclipind de curat ce era, umplând în același timp cuferele cu bani ale bandei sale. Snobismul clienților era compensat de secretele pe care le divulgau de față cu personalul alcătuit din orfani, care *mai mult ca sigur* nu aveau cum să înțeleagă limbajul rafinat al celor bogați.

Ar prefera, desigur, să se afle acolo, și nu aici, în frigul sfârșitului de toamnă.

— Aș putea merge singur, a spus Jin și a încetinit ritmul pașilor, potrivindu-l după al ei.

Părul lui era drept și ascuțit ca un tăiș, iar umbrela, elegantă și bine îngrijită, i se potrivea perfect lui Jin, tot numai membre zvelte și umeri lați, străbătând agale străzile presărate cu punctele luminoase răspândite de felinarele pe gaz.

— Ca să vin să te caut în zori și să te găsec stând la taclale cu el?

Arthie nu-și făcuse un obicei din a-i vizita pe clienții care acumulau datorii, dar acesta îi refuzase pe prea mulți din banda ei.

— Cu *acel* Matteo Andoni? a întrebat Jin, ca și cum ideea ar fi absurdă. Hai să fim serioși, Arthie.

Jin poseda un șarm care l-ar convinge până și pe un rege să-i tragă un scaun să se așeze, dacă i-ar adresa zâmbetul potrivit – iar el știa lucrul ăsta, așa că Arthie nu s-a mai oboșit să-i răspundă. Au luat-o de-a curmezișul înspre Alms Place, o zonă mai liniștită, unde nu se putea zări nicio urmă de mizerie și casele erau elegante, cu fațadă de cărămidă.

O trăsură a trecut în goană pe lângă bărbatii în uniformă care stăteau de gardă la capătul străzii, iar caii mânai de vizitiu au furnit. White Roaring, capitala Etteniei, rareori se cufunda în somn, iar odată cu recentele dispariții ale vampirilor, zvonurile țineau orașul mai treaz decât oricând; nu pentru că oamenii ar fi fost preocupați de bunăstarea vampirilor, ci fiindcă, dacă *acestora* li se putea întâmpla ceva rău, cum aveau să se descurce niște amărăți de muritori?

Oricât de neliniștitoare ar fi fost disparițiile, lui Arthie îi displăcea și mai mult creșterea numărului Gărzilor cu Coarne ale Berbecului. Erau peste tot și nu scăpau nimic din ochi. Nu era corect ca Berbecul purtător de mască să vadă atât de multe, în vreme ce locuitorii din Ettenia nu puteau să vadă nici măcar chipul monarhului care domnea asupra lor.

Arthie și-a vârât o hârtie împăturită în jachetă și s-a oprit înaintea unui gard negru impunător.

— Am ajuns. Alms Place, nr. 337.

Jin a fluierat la vederea conacului aflat la capătul unei peluze îngrijite.

— Asta înseamnă să ai bani.

Domeniul atrăgea atenția, de la ornamentele ferestrelor și până la roșul-aprins al ușii de la intrare. Firesc, de altfel. Bărbații ridicau în slăvi numele lui Matteo Andoni pe străzi, femeile i-l șopteau în așternuturi – deși arareori avându-l și pe el alături.

— Nu, asta se cheamă exces. Privește cu atenție.

Nu-i păsa că Matteo Andoni era pictorul iubit de o țară întreagă. Dacă nu poți plăti, nu ar trebui să bei.

Au intrat pe poartă și au urcat niște trepte late. Arthie a lovit în ușă cu ciocănelul de fier, iar Jin s-a sprijinit cu spatele de peretele verandei, ținând lejer în mână umbrela neagră.

Ușa s-a deschis dând la iveală un bărbat firav, cu părul rar; părul care îi acoperea odinioară capul se mutase acum la mustața sa groasă, răsucită deasupra buzelor.

— Ce doriți?

Arthie și-a băgat mâinile în buzunarele pantalonilor, pistolul ei, aflat în toc, strălucind în lumină. Ar prefera să nu tragă cu el, dar nu mai exista altul de felul lui, și în mod sigur nu avea să-l țină ascuns.

— Am venit în vizită.

— Scuze pentru oră, a adăugat Jin cu un rânet.

Majordomul și-a plimbat privirea de la părul mov și pielea brună, de ceylaneză, ale lui Arthie, la ochii migdalați ai lui Jin și înapoi la față, privind părul ei tuns scurt, reverele jachetei descheiate și apoi strălucirea lăntșorului care duce la ceasul din jachetă.

Uită-te cât vrei, nemernicule! N-o să dea de vreo urmă de sărăcie la ei. Chiar dacă banda ei se trage din cea mai rău

famată zonă din White Roaring, ceea ce îi lipsea în privința statutului, Arthie compensa prin demnitate.

— Arme? a întrebat majordomul, cu mâna întinsă.

— Nu, mulțumesc, a răspuns Arthie cu un zâmbet. Le am pe-ale mele.

— Ne-ar plăcea, în schimb, tare mult un ceainic pe sobă, a spus Jin. Ne ții afară și e chiar răcoare.

Majordomul a părut vexat. Jin a lovit cu umbrela în pământ și a intrat fără să mai aștepte să fie invitat, copleșind prin statura sa vestibulul îngust.

— Vă foarte mulțumesc, stimate domn. Hai, Arthie!

Ea și-a înclinat pălăria și l-a urmat pe Jin într-o cameră de primire cu pereți îmbrăcați în brocart și rafturi ascunse în penumbră, unde cele mai multe dintre lămpi pâlăiau atât de slab, încât măsuța de cafea lucea în același roșu-aprins precum culoarea covorului.

— Nu...

Majordomul a încercat să-și facă loc în spatele lor.

— Nu puteți...

— E-n regulă, Ivor, a răsunit o voce calmă.

S-a auzit sfârâitul unui chibrit și o pală de lumină a dat la iveală un bărbat tolănit pe o sofa, cu un braț atârând peste spătarul acesteia și mânecele suflecate până la cot. Cămașa îi era scoasă din pantaloni și deschisă la guler, iar șnururile desfăcute încadrau o bucată de piele dezgolită până la buric. Volanele păreau niște petale care îi mângăiau pielea. Era mult mai multă piele decât era Arthie obișnuită să vadă la membrii din înalta societate.

— *Te holbezi*, a spus Jin, tușind ca să-și acopere vorbele.

Arthie nu făcea asta.

— Matteo Andoni, a spus ea, fără să-l bage în seamă pe Jin.

Bărbatul avea frumoasele trăsături aristocratice specifice țării vecine Velance, ceea ce îl făcea să fie un imigrant în aceeași măsură ca ea și Jin, dar fără dezavantaje.

— Arthie Casimir, a zis el, imitându-i vorbirea târăgănată.

Pe degete îi sclipeau inele din onix și alamă. Avea părul negru și lung, aranjat cu grijă în așa fel încât efectul să fie unul de neorânduială.

— Ivor și cu mine am pus prinsoare. El credea că o să vă faceți apariția cu 20 de duvini mai devreme. Câți din banda Casimir trecuseră până atunci pe la mine, Ivor? Trei?

— Șase, domnule.

— Niciodată nu mi-au plăcut numerele, a spus Matteo, fluturând din mână.

Dacă priceperea lui în domeniul artelor n-ar fi fost evidentă din petele de culoare de pe degetele lui și din faptul că toți neghiobii i-o laudau în gura mare, atunci aceasta ar fi reieșit limpede din modul în care observa. Era în privirea lui un nesăț, ca și cum se temea că îi scapă printre degete întreaga lume dacă cedează și clipește.

— Nu mai e nevoie să spun că Ivor a pierdut.

Zâmbetul i-a sculptat o gropiță în obraz, iar Arthie s-a simțit iritată că a remarcat-o.

— Și acum poți folosi câștigul ca să-ți achiți datoriile, a zis Jin.

Arthie a încuviințat printr-un semn din cap.

— Toți cei 124 de duvini.

— E o sumă consistentă, a remarcat Matteo, și mica lui pauză i-a dat de înțeles lui Arthie că acesta e momentul adevărului, momentul unui răspuns. Vezi tu, foarte multă vreme m-am întrebat dacă noi, cei care venim să bem ceai, putem simți gustul sângelui pe care-l servești în aceleași căni.

Deci așa stătea treaba.

De când aflase numele clientului care lăsa notele de plată neachitate, Arthie știuse că ceva e în neregulă. Matteo Andoni nu stătea prost cu banii. Nu, aruncase momeala, iar ea venise să vadă de ce, înarmată cu o mică informație pe care o deținea.

— Nu că ai bea prea mult ceai la Spindrift, i-a zis ea lui Matteo, privindu-l drept în ochi și făcându-și aluzia clar înțeleasă.

— Și tu acuma, Arthie, a spus el, privind-o cu ceva mai multă atenție și seriozitate. Am vrut doar să te cunosc.

— Ia te uită la tine, cum atragi bărbații, a găngurit Jin spre ea, apoi a pocnit din degete către Matteo și a ridicat mâna. Fii amabil și dă-ne banii!

Jin a apucat mai strâns umbrela în mână în momentul în care Matteo s-a aplecat în față, dar numai ca să ia un săculeț cu bani de pe masa de lângă el. Avea banii pregătiți.

I l-a aruncat lui Jin și s-a încrunțat când acesta l-a băgat în buzunar.

— Nu-i numeri?

— Nu, și dacă o să trebuiască să mă întorc aici o să regreti, a zis Arthie. Nu ești așa de intangibil pe cât crezi.

Matteo s-a lăsat din nou pe spate. Ochii lui de culoarea smaraldului și-au pierdut strălucirea, căpătând nuanța unei păduri la lăsarea întunericului.

— Cu toții avem secrete, altfel lumea ar rămâne fără monedă de schimb. Nu-i așa, draguță?

Lampa de pe masă a pâlpat, reflectându-se în dulapurile de sticlă din spatele lui.

Toți aristocrații aveau partea lor de secrete întunecate, de la afaceri și șantaj la relații sordide care au clădit scara pe care înalta societate s-a cățărât atât de mult. În privința asta, Matteo Andoni aproape că *era* intangibil – *aproape*.

— Tu o știi mai bine decât oricare dintre noi – bilețele strecurate în cutiile poștale ale unor demnitari, chestiuni personale șoptite la ureche unor domnițe rușinoase, a zis Matteo. Haos.

— Răzbunare, l-a corectat Arthie. Nu sunt interesată de haos.

Nu direct, cel puțin. Și nici nu avea rezerve în a-și arăta limpede intențiile.

— Asta e doar semantică, i-a răspuns el, ridicând din umeri.

Arthie și-a ținut furia pentru ea, iar Matteo a socotit că i se îngăduie să continue.

— Iar oferta ta? Vampirii își găsesc ușor prada pe străzi, mai ales când nimic nu se compară cu euforia de a fi străpuns de colții lor. Ai decis să iei ceva care e disponibil gratis și să faci profit. Hoție de cea mai înaltă clasă.

— Inovație, l-a corectat Arthie din nou, neclintită ca o stâncă.

Înainte de Spindrift, înainte de pistolul ei, nu avea nimic. Era o orfană de pe stradă, care fura din buzunare și șterpelea pături cu o limbă șovăielnică și mâini neîndemânatică, cu ochi rotunzi ca luna plină și flămândă ca un lup.

— Sau e un păcat atunci când e vorba de mine și o realizare demnă să fie aplaudată atunci când e vorba de cei care dețin puterea? Atunci când nenorocita aia de societate comercială secătuieste resursele de la răsărit?

Matteo a clipit.

— Știi, în mare parte *chiar* te aplaudam.

— Ai face bine să-ți amintești că unele secrete valorează mai mult decât altele, a spus Arthie, fără să-l bage în seamă, și s-a întors să plece.

— Tu știi mai bine ca oricine, Arthie, doar ești fata care a scos un pistol din piatră.

Arthie nici măcar nu a tresărit. Întregul White Roaring știa despre Calibore, arma de foc pe care nimeni în afară de ea nu putuse să o elibereze. Nu era nimic. Doar câteva secunde în plus, și ar fi plecat cu banii în mână și o pace fragilă în minte, dar Matteo nu terminase.

— Arthie, fata care a venit în Ettenia într-o barcă plină cu sânge.

A înlemnit și s-a întors înspre el.

Matteo era acum în picioare și blestemata aia de groșiță își făcuse din nou apariția. Dar nu pentru că exulta. Nu, în privirea lui era o licărire neliniștitoare, ca și cum putea înțelege prin ce trecuse ea. Ca și cum era de partea ei.

Arthie nu putea accepta una ca asta. Refuza. S-a apropiat câțiva pași. Suficient cât să-l enerveze pe Ivor, și l-a auzit pe Jin cum îl ține pe loc pe majordom printr-un „Nt!”.

— Întotdeauna m-am întrebat de ce n-ai venit niciodată la Spindrift după ora închiderii, a zis Arthie, schimbând subiectul discuției – voia ca Matteo să știe că îl ținuase sub observație suficient ca să înțeleagă cum stă treaba cu el. Știm amândoi că nu te dai în vânt după ceai.

Da, Matteo Andoni era aproape intangibil, cu excepția unui singur secret flagrant.

Jin a tras adânc aer în piept.

— Ești... ești vampir.

Matteo nu a zis nimic. Era tânăr, prea tânăr pentru ca munca lui să poată cunoaște o asemenea recunoaștere fără a avea nemurirea de partea lui.

— Cei mai mulți artiști nu cunosc succesul decât la mult timp după ce putrezesc în mormânt. Tu însă, la abia 20 și ceva de ani, ești deja faimos. Imaginează-ți numai ce părere ar avea cei din White Roaring dacă ar afla că iubitul lor pictor nici măcar nu-i viu, a reflectat Arthie cu voce tare. Ar fi o lovitură grea pentru afaceri. S-ar putea să-ți pierzi chiar și locul în societate.

— Cu toate astea, n-o să suflă o vorbă nimănui, a spus încet vampirul, deloc alarmat.

— Și de ce, mă rog?

Dar era adevărat. Arthie nu-și vindea ieftin informațiile. Secretele se cuvine să stea la maturat; pe măsură ce

îmbătrânesc, devin tot mai bune. Cu cât sunt păstrate mai mult, cu atât le crește valoarea.

— Pentru că nu poți să rezisti puterii unei amenințări. Eu, pe de altă parte, a continuat el, atrăgând atenția asupra degetelor sale care răsuceau o seringă de la Spindrift în care lucea sânge, nu trebuie decât să strig în gura mare despre afacerile tale ilegale și te asigur că gărzile aflate în capul străzii n-o să stea pe gânduri și-o să vină aici în goană. E ciudat cât de repede se pot pune în mișcare atunci când îți dorești cel mai puțin asta.

Ar fi fost nevoie de mai mult decât o seringă ca să o doboare, dar Arthie era extrem de precaută.

— Jin, a zis ea.

Jin a oftat, recunoscând tonul.

— Cum ți-e voia, surioară.

Dintr-o singură mișcare, și-a trecut umbrela în cealaltă mână, apoi și-a înșfăcat revolverul pe care ea îi spusese – de câteva ori – să îl aibă asupra lui.

Matteo a făcut ochii mari. Lui Arthie îi plăcea ca bărbații să se teamă un pic de ea.

— Cred că putem vorbi..., a dat el să zică.

Jin a apăsat pe trăgaci.

Împuşcătura a răsunit puternic în încăperea. Matteo s-a prăbușit la pământ, cu un țipăt de surpriză, iar Arthie a scuturat din cap ca să scape de țiuitul din urechi.

Vampirul a început să tremure. Arthie s-a încruntat, până când acesta a căzut pe spate, iar râsul lui a făcut să zornăie dulapurile de sticlă dindărătul lui. Din rană i se prelingea un suvoi gros de sânge, a cărui culoare părea mai intensă decât rubiniul în contrast cu pielea lui palidă, ca de fildeș. Piele lipsită de viață. Sânge lipsit de viață.

— Îmi plăcea cămașa asta.

Majordomul a scos un strigăt de durere.

— Nu-ți face griji, bătrâne, a spus Matteo, în timp ce, cu două dintre degetele lui subțiri, a extras cu grijă glonțul de bronz, făcând o grimasă.

Pielea din jurul răniei căpătase o nuanță vineție, sinistră. Lui Arthie aproape că i-a părut rău pentru el, asta până când Matteo și-a ridicat privirea către ea și i-a făcut încet cu ochiul, vanitos.

— Orice poveste bună de iubire începe cu un glonț în inimă.

Lui Arthie nu i-a plăcut felul în care aceste cuvinte au săgetat-o prin vene. A ridicat seringă de pe jos.

— Data viitoare o să am grijă să mori.

— Detest violența! a strigat Matteo în urma ei.

Arthie a ieșit în întunericul de afară, cu Jin alături. A știut înainte să privească înspre capătul străzii că bărbații în uniformă nu mai erau acolo, nu fiindcă ar fi crezut că Matteo Andoni avea vreo putere asupra lor, ci fiindcă a recunoscut zgomotul apăsător al pașilor tânărului ei mesager apropiindu-se prin beznă de Alms Place, nr. 337.

Chester s-a ivit din ceață gâfâind, cu răsuflarea întretăiată, și s-a apucat strâns de poartă pe partea dinspre stradă. Părul lui blond strălucea în lumina lunii.

— Gărzile cu Coarne se îndreaptă către Spindrift. O să fie o razie.

2. JIN

— Bine ai venit la Spindrift. Uite ce trebuie să știi, îi spusese Jin noii angajate înainte să deschidă în acea dimineață. Când bate de ora 7, ușile ceainăriei trebuie încuiate. Să nu mai rămână niciun client înăuntru, toată lumea afară. Fără nicio excepție, indiferent cât de galant îți zâmbesc. Tragi obloanele la geamuri și vii în spate. Acum, mută raftul ăsta de cărți și dă ramele alea jos. Și, ia te uită, sângerăria e aproape gata de deschidere.

Fata cea nouă s-a cutremurat. Jin nu o putea învinovăți.

— Fă-ți drum spre cabine, a continuat el.

Avea destule de făcut, dar nimeni altcineva nu-i putea explica fetei modul în care funcționau lucrurile mai bine decât cel care concepusese totul, puțin câte puțin, idee cu idee.

— Dai vaza aia jos. O așezi pe masa care se desface din partea dreaptă. Te întorci la raft, desprinzi cârligele aflate de-o parte și de alta, și o să se desfacă un pat. Mai bine nu te gândești la ce se întâmplă acolo, bine? Doar dacă nu cumva îți plac lucrurile astea, a zis și i-a făcut cu ochiul. Te retragi. Cât despre spațiul ăla liber până în peretele cabinei? Te întinzi, tragi ușa și o închizi.

S-a oprit din vorbit ca să îi observe uimirea.

— Acum cabina noastră e un dormitor. Fă asta în mod repetat. A, și asigură-te că ai uniforme pregătite. Una e pentru servirea clienților noștri aristocrați, iar cealaltă, ceva mai

atrăgătoare, pentru prietenii noștri vampiri, care provin din toate păturile sociale.

Fata l-a urmat în încăperea centrală, unde mesele, pe care se aflau acum castroanele golite între timp de cuburi de zahăr și frișcă, trebuiau debarasate. În aer stăruia mirosul de ceai. Jin a smuls o tavă de la un chelner care trecea pe lângă ei și a îndesat-o în mâinile fetei noi, măturând cu palma obiectele de ceramică de pe ea.

— Fiecare a doua masă se pliază mai întâi pe jumătate, apoi dispăre direct în podea, uite-așa. Împingi scaunele la perete și, odată ajunsă acolo, apeși pe mânerul ăsta și aștepti — o să apară un divan.

Jin s-a lăsat să cadă pe spate, alunecând prin aer, moment în care sofa s-a desfăcut și i-a amortizat căderea, primindu-l în îmbrățișarea ei de pluș. Și-a proptit picioarele și a ridicat din sprâncene.

— Țasta-i Spindrift. Ceainărie ziua, sângerărie noaptea.

Acum, câteva ore mai târziu, sosise timpul să facă invers.

Când turnul cu ceas a bătut ora 2, Jin și Arthie au năvălit prin ușa din spate de la Spindrift, a cărei firmă era la fel de strălucitoare ca proprietara ei, iar nuanța cărămizilor, la fel de vie precum ambiția acesteia. Locul nu putea fi mai plin de viață. Jin s-a oprit, cum făcea întotdeauna, dându-și voie să savureze atmosfera primitoare și caldă.

Arthie și-a privit ceasul de buzunar.

— Mai sunt șaptesprezece minute până sosește potera.

Ei nu aveau nevoie decât de nouă. Patru ca să elibereze spațiul central și cinci ca să schimbe fața locului. Aveau totul sub control.

Luminile erau scăzute, aruncând doar o strălucire pală, feerică peste cei adunați acolo la miezul nopții: morții-vii, care veniseră la ospăț, și neguțătorii de sânge, care veniseră să fie plătiți. Banda se fâțâia de colo-colo printre mese, iar carafele

scânteiau când ceștile de ceai erau umplute până la refuz cu lichidul roșu. Vampirii ședeau tolăniți, conversațiile se purtau în șoaptă, râsetele erau euforice și joase. Unii se relaxau citind presa zilei, în vreme ce alții se strângeau pe lângă pereții acoperiți cu lambriuri închise la culoare, aruncând umbre lunguiețe pe damascul cu model floral care decora jumătatea de sus a acestora. În celălalt capăt al încăperii, un vampir și un neguțător de sânge au intrat într-unul dintre separeuri, în timp ce o altă pereche ieșea din cel alăturat.

Aceștia nu erau vampirii care aveau acces în societatea de elită exclusivistă a snobilor cunoscută sub numele de Athereum, dar tot se îmbrăcau și se purtau de parcă ar fi fost niște lorzi și niște doamne, și asta îl făcea pe Jin și mai mândru de Spindrift și de farmecul ceainăriei, opera lui și a lui Arthie.

Spindrift era mai mult decât o afacere. Era un loc sigur, și nu doar pentru banda lor de orfani și paria. În Ettenia, vampirii trăiseră zeci de ani în taină, fiind cu neputință de deosebit de cei vii, până când un măcel aruncase brusc o lumină orbitoare asupra existenței lor.

Cu douăzeci de ani în urmă, Lupul din White Roaring făcea prăpăd pe străzi, sfâșiind gătlejuri, astfel că prin cartier ajunseseră să se prelingă râulețe roșii. Chiar dacă Lupul nu suga neapărat sângele victimelor sale, pe care mai mult le sfâșia, supraviețuitorii vorbeau de colți și de niște ochi de un roșu-aprins. Era un vampir, cu toate că nimeni nu știuse asta la vremea respectivă, și era ciudat că niciodată nu i se dăduse de urmă vinovatului.

— De parcă atacul a fost pus la cale cu un anumit scop, spunea uneori Arthie.

La urma urmei, teama devine ură atunci când stă suficient timp la dospit. Lumea fusese întotdeauna plină de tenebre, iar Ettenia nu făcuse decât să le dea un nou nume.